

Sygn. akt II AKa 80/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Dorota Wróblewska

Sędziowie: SA Dorota Rostankowska (spr.)

SO del. Marta Urbańska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) wT.P. C.

po rozpoznaniu w dniach 28 maja 2020r., 23 lipca 2020 r.

sprawy

R. T., s. J., ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; art. 207 § 1 k.k.; art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 10 stycznia 2020 r., sygn. akt **II K 66/19**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie I precyzuje, że oskarżony doprowadził pokrzywdzoną przemocą do obcowania płciowego w dniu 30 marca 2019r.;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K.- Kancelaria Adwokacka w T. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych 60/100) brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 80/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.1.1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z 10 stycznia 2020r. w sprawie II K 66/19

0.1.1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.1.1.3. Granice zaskarżenia

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.1.1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1.2.1. Ustalenie faktów

0.1.2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		R. T.	W tym zakresie sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów	Nie dotyczy	Nie dotyczy
0.1.2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	R. T.	W tym zakresie sąd odwoławczy nie	Nie dotyczy	Nie dotyczy	

		przeprowadzał dowodów			
--	--	-----------------------	--	--	--

0.1.2.2. Ocena dowodów

0.1.2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiążle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	Nie dotyczy

0.1.2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	Nie dotyczy

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzuty	
	1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, że oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwa, podczas gdy w niniejszej sprawie brak	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny

	<p>jest wystarczających dowodów pozwalających na uznanie, iż popełnił on czyny, za które został skazany,</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, że oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwa, podczas gdy oskarżony konsekwentnie od początku postępowania zaprzeczał swemu sprawstwu i przedstawiał inny przebieg zdarzeń od przyjętego przez Sąd Okręgowy,</p> <p>3. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, poprzez naruszenie art.7 k.p.k. w zw. z art.4 k.p.k. polegające na nienależytym przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonaniu oceny dowodów z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,</p> <p>4. obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności art.5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.</p> <p>5. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego R. T. w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie wskazać należy, że mimo, iż zakres zaskarżenia obejmuje</p>		

całość wyroku, zarzuty apelacji, tak co do winy, jak i kary dotyczą jedynie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. I zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy nie stwierdził jednak z urzędu uchybień, które skutkowałyby wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia w zakresie czynu przypisanego w jego pkt. II.

Ad. 1. i 2. Wobec uznania, że Sąd I instancji dokonał swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, o czym będzie mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia, chybionymi są zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych. W istocie oba zarzuty w tym zakresie sprowadzają się do jednego, tj. błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że oskarżony popełnił przypisane mu przestępstwa, w szczególności przypisane w pkt. I zaskarżonego orzeczenia. Konsekwencja oskarżonego w nieprzyznawaniu się do winy nie może, w świetle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ocenionego w sposób swobodny przez Sąd okręgowy, skutkować jego uniewinnieniem. W polskiej procedurze karnej bowiem oskarżony nie ma obowiązku mówienia prawdy i dostarczania dowodów swej winy, linię obrony zaś może kształtować dowolnie. Jego wyjaśnienia podlegają jednak swobodnej ocenie sądu jak każdy inny dowód.

Ad. 3. Aprobata Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut obrazy art.7 kpk. Sąd okręgowy bowiem dokonał swobodnej, zgodnej z dyrektywami zawartymi w tym przepisie, oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W szczególności

zgodnie ze wskazaną zasadą Sąd okręgowy ocenił nie tylko wyjaśnienia oskarżonego, do czego Sąd odwoławczy już się wyżej odnosił, ale również zeznania pokrzywdzonej. Zeznania te w zakresie przypisanego oskarżonemu zarzutu znęcania się fizycznego i psychicznego nad A. B. znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków, którzy w inkryminowanym czasie widzieli siniaki na twarzy pokrzywdzonej, spowodowane – jak podała – przez oskarżonego, którym pokrzywdzona skarżyła się, że oskarżony ją bije, źle traktuje, znęca się nad nią i z tego względu ona się go boi. Nadto sąsiedzi słyszeli odgłosy awantur dobiegające z mieszkania zajmowanego przez oskarżonego i pokrzywdzoną. Są to zeznania sąsiadów: T. S. (k.132v-133 akt sprawy), E. S. (k.135v-136 akt sprawy), I. P. (k.141v akt sprawy), A. P. (k.144 akt sprawy) oraz pracowników MOPR w T.: M. W. (k.148v, 439v akt sprawy) i E. R. (k.153 akt sprawy). O zastraszaniu pokrzywdzonej przez oskarżonego wspominał również w swych zeznaniach świadek P. S. (1) – kurator społeczny (k.438v akt sprawy) oraz dokumenty w postaci informacji o zgłoszeniach i interwencjach Policji w miejscu wspólnego zamieszkania oskarżonego i pokrzywdzonej (k.6, 7 akt sprawy). Nie ma zatem racji skarżący twierdząc, że nieporozumienia, do których dochodziło między oskarżonym a pokrzywdzoną nie miały charakteru przemocowego. Podnoszone w apelacji argumenty, że pokrzywdzona również inicjowała kłótnie i używała wobec oskarżonego wulgaryzmów i przemocy nie mogą przynieść oczekiwanego przez obrońcę rezultatu. Czym innym

bowiem jest inicjowanie kłótni a czym innym ustalona w zaskarżonym orzeczeniu przemoc jaką oskarżony stosował wobec pokrzywdzonej. Ani z materiału dowodowego ani z treści apelacji nie wynika aby agresja oskarżonego była reakcją na zachowanie pokrzywdzonej względem niego. Również wulgarne zwracanie się pokrzywdzonej do oskarżonego nie implikuje wniosku o jego niewinności w zakresie znęcania się nad nią. Potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym nie znalazły natomiast twierdzenia skarżącego jakoby pokrzywdzona stosowała wobec oskarżonego przemoc fizyczną. Sam apelujący nie wskazuje dowodów na poparcie tego twierdzenia a zatem zarzut w omawianym zakresie uznać należy za gołosłowny a zatem chybiony. Na marginesie więc jedynie wskazać należy, że orzecznictwo dopuszcza możliwość wzajemnego znęcania się (wyrok Sądu Najwyższego z 23 września 1992r. w sprawie III KRN 122/92) a zatem nie ekskulpuje żadnej ze stron.

Aprobaty Sądu apelacyjnego nie zyskał również pogląd skarżącego co do okoliczności doznania przez pokrzywdzoną ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci rozerwania nerki. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności uznane za wiarygodne zeznania pokrzywdzonej oraz opinia biegłego P. S. (2) (k.676v-677 akt sprawy) wykluczają prezentowaną przez oskarżonego tezę, jakoby doszło do tego na skutek upadku A. B. ze schodów. Biegły podkreślił, że gdyby przyczyną uszkodzenia lewej nerki pokrzywdzonej był upadek ze schodów to doznałaby ona również innych obrażeń, których nie

stwierdził. Wskazać w tym miejscu również godzi się na zeznania świadków: I. P. (k.141v akt sprawy) i A. P. (k.144v-145 akt sprawy) którzy podali, że gdyby pokrzywdzona 30 marca 2019r. spadała ze schodów z pewnością by to słyszeli. Wprawdzie pokrzywdzona w będąc słuchana po raz pierwszy zeznała, że nic się nie stało i odmówiła składania jakichkolwiek zeznań (k.2 akt sprawy), to jednak w kolejnych zeznaniach konsekwentnie opisywała przebieg inkryminowanych zdarzeń zgodnie z ustalonym przez Sąd okręgowy stanem faktycznym (k.16, 39 – 40, 186v, 542-544v akt sprawy). Podkreślenia wymaga, że nawet w czasie przesłuchania 26 kwietnia 2019r., kiedy oświadczyła, że chce „to wszystko wycofać” podtrzymała zeznania obciążające oskarżonego. Powodem dla którego nie chciała aby został on pociągnięty do odpowiedzialności nie było zatem niezastnienie inkryminowanych zdarzeń a chęć zapomnienia o nich związana z zamiarem wyjazdu za granicę (k.39v, 186v akt sprawy). W szczególności pokrzywdzona konsekwentnie przedstawiała wersję wydarzeń z 30 marca 2019r. (nie zaś jak zapewne na skutek oczywistej omyłki pisarskiej – 2020r. jak wskazał obrońca na str.4 apelacji). Wskazane w apelacji twierdzenie oskarżonego o zgodzie pokrzywdzonej na odbycie stosunku płciowego z oskarżonym w inkryminowanym czasie również nie znajduje oparcia w swobodnie ocenionych i uznanych za wiarygodne dowodach w postaci zeznań pokrzywdzonej (k.16, 39v, 40, 186v, 542v akt sprawy) oraz zapisów nagrań znajdujących się w opinii z zakresu badań fonoskopijnych (k.559-662 a w szczególności na k.659-661 akt

sprawy). Z dowodów tych wynika jednoznacznie, że pokrzywdzona wówczas na wspólnym nie godziła się. Podkreślenia wymaga, że do stosunku doszło po jej pobiciu przez oskarżonego, które to skutkowało doznaniem przez nią opisanych w pkt. I wyroku obrażeń, w tym rozerwaniem lewej nerki skutkującym z kolei koniecznością jej usunięcia. Wobec powyższego nie sposób za wiarygodne uznać wyjaśnień oskarżonego, że do inkryminowanego stosunku płciowego doszło za zgodą a nawet z inicjatywy (k.48, 430 akt sprawy) pokrzywdzonej. Reasumując - nie sposób zatem podzielić stanowiska skarżącego, że A. B. akceptowała stosunek do jakiego wówczas doszło między nią a oskarżonym 30 marca 2019r.

Z uwagi na podnoszoną wyżej zbieżność uznanych za wiarygodne zeznań pokrzywdzonej z innymi dowodami nie sposób podzielić stanowiska apelującego, że Sąd okręgowy w sposób bezkrytyczny podszedł do zeznań pokrzywdzonej, ignorując ich zmienność i fakt silnego konfliktu między stronami. Zarzuty te są nietrafne również i z tego powodu, że Sąd za wiarygodne uznał jedynie część zeznań pokrzywdzonej należycie uzasadniając swoje stanowisko (str.5-6 uzasadnienia wyroku). Nie ma zatem również racji apelujący twierdząc, że zignorował ich zmienność. Odnosząc się natomiast do podnoszonej kwestii konfliktu między stronami to wskazać należy, że znajduje on odzwierciedlenie jedynie w wyjaśnieniach oskarżonego.

O braku konfliktu świadczyć może wskazywane już wyżej deklaracje pokrzywdzonej co do

woli przebaczenia oskarżonemu i niepociągania go do odpowiedzialności karnej za przestępstwa popełnione na jej szkodę.

Brak jest również podstaw do uznania, że w przedmiotowej sprawie doszło do obrazy art.4 kpk, który formułuje zasadę obiektywizmu. Skarżący nie wskazał jakich uchybień dopuścił się – jego zdaniem - Sąd okręgowy, które naruszyły zasadę bezstronności. Podkreślenia tymczasem wymaga, że sąd ten badał okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego co do aspektów istotnych dla jego odpowiedzialności karnej w przedmiotowej sprawie. Okoliczność, że skarżący odmiennie niż sąd orzekający ocenia wiarygodność poszczególnych dowodów nie implikuje uznania, że sąd naruszył określoną w art.4 kpk zasadę obiektywizmu (bezstronności). Przedstawiona w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji przeczy tezie zawartej w apelacji, że sąd ten był nieobiektywny i wybiórczo analizował dowody zgromadzone w sprawie.

Ad. 4. Aprobata Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut obrazy art.5 § 2 kpk. Unormowana w tym przepisie zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z jego brzmienia, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność”

– „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Należy również podkreślić, iż wątpliwości, o jakich mowa w art.5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, a nie strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art.5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15.07.2010r. w sprawie II AKa 183/10). W przedmiotowej sprawie Sąd okręgowy poczynił ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art.7 kpk i art.410 kpk ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Zasada in dubio pro reo nie nakazuje jednocześnie sądowi orzekającemu czynienia ustaleń w

oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Skarżący poza podniesieniem tego zarzutu w żaden sposób go nie uzasadnił co uniemożliwia Sądowi odwoławczemu czynienie szerszych rozważań w tym zakresie.

Ad. 5. Aprobaty Sądu apelacyjnego nie zyskał zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności. Zastrzeżeń nie budzi również wymiar orzeczonej kary łącznej. Wskazać w tym miejscu należy, że została ona ukształtowana przez Sąd I instancji w sposób najkorzystniejszy dla oskarżonego, tj. w oparciu o zasadę absorpcji.

Podkreślenia na wstępie wymaga, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary:

dyrektywa winy (dolegliwość kary nie może przekroczyć stopnia winy), dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości czynu - obejmuje okoliczności związane z czynem: przedmiotowe (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków oraz podmiotowe (postać zamiaru, motywacja), dyrektywa prewencji indywidualnej (zapobieżenie popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę) oraz dyrektywa prewencji ogólnej (kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa).

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy na wstępie wskazać należy, że skarżący nie wskazał okoliczności, które mogłyby mieć łagodzący wpływ na wymiar orzeczonych kar a nie zostałyby dostrzeżone przez Sąd okręgowy. Sąd ten przy wymiarze kar uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające, jakie wystąpiły w rozpoznawanej sprawie (str.12-13 uzasadnienia wyroku). Podkreślenia wymaga, że obie kary jednostkowe oscylują wokół dolnych granic ustawowego zagrożenia (kara 6 lat pozbawienia wolności przy zagrożeniu za przestępstwo będące podstawą jej wymiaru karą od 3 do 15 lat pozbawienia wolności oraz kara 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art.278 § 5 kk zagrożone karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności) orzekając zaś karę łączną zastosował najkorzystniejszą dla oskarżonego zasadę łączenia kar – zasadę absorpcji. Nie sposób zatem uznać jak chce tego skarżący (str.5 apelacji), że oskarżony

<p>został potraktowany z wyjątkową surowością.</p> <p>Reasumując zatem wskazać należy, że w realiach rozpoznawanej sprawy kary jednostkowe 6 lat pozbawienia wolności i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara łączna 6 lat pozbawienia wolności nie mogą zostać uznane za rażąco surowe. Odpowiadają one bowiem zarówno stopniowi zawinienia oskarżonego jak i społecznej szkodliwości przypisanych mu przestępstw. W ocenie Sądu apelacyjnego brak jest podstaw do uznania, że wskazane wyżej cele kary w realiach przedmiotowej sprawy spełniłaby kara postulowana przez skarżącego, tj. kara 4 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>Wnioski</p>		
<p>1. zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, ewentualnie</p> <p>2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie</p> <p>3. orzeczenie wobec oskarżonego kary 4 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. 1. Niezasadny wobec niezasadności podniesionych zarzutów na jego poparcie.</p>		

Ad. 2. Wobec uznania za niezasadne zarzutów apelacji, również i wniosek o charakterze kasatoryjnym nie zasługiwał na uwzględnienie. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wniosek ten nie został w żaden sposób umotywowany. Podkreślenia tymczasem wymaga, że zgodnie z aktualnym oraz mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie brzmieniem przepisu art.437 § 2 kpk, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.439 § 1 kk (skarżący nie podniósł takiego zarzutu a Sąd odwoławczy nie stwierdza zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) i art.454 kk (nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (skarżąca nie wskazała okoliczności świadczących o takiej potrzebie a Sąd odwoławczy nie stwierdza ich zaistnienia).

Ad. 3. Wobec braku podstaw do uznania za trafne zarzutów apelacji odnoszących się do orzeczonej wobec oskarżonego kary, brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku w postulowanym przez skarżącego kierunku.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	1. Sprecyzowanie, że do doprowadzenia pokrzywdzonej przemocą do obcowania płciowego doszło 30 marca 2019r. 2. Okoliczność, że obrona oskarżonego była sprawowana należycie przez obrońcę z urzędu.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

Ad. 1. Okoliczność ta wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności historii choroby A. B. (k.61 akt sprawy).

Ad. 2. Podstawą rozważań Sądu odwoławczego w tym zakresie było pismo oskarżonego zatytułowanego „Apelacja” (k.730-735, w szczególności k.732v-733 akt sprawy) oraz stanowisko zaprezentowane w toku rozprawy odwoławczej (k.793 akt sprawy). Z uwagi na wynikający z treści przepisu art.446 § 1 kpk przymus adwokacko – radcowski w zakresie apelacji wnoszonych od wyroków sądów okręgowych jako sądów pierwszej instancji argumenty w nim podniesione mogły zostać rozpoznane w toku kontroli instancyjnej tylko w zakresie okoliczności, które podlegałyby uwzględnieniu przez sąd odwoławczy z urzędu. W realiach przedmiotowej sprawy oskarżony zarówno w swym piśmie jak i w wystąpieniu w toku rozprawy odwoławczej zakwestionował prawidłowość wykonywania swoich obowiązków przez wyznaczonego obrońcę z urzędu. Sąd odwoławczy po zapoznaniu się ze stanowiskiem zarówno oskarżonego, jak i obrońcy uznał, że obrona w przedmiotowej sprawie sprawowana była należycie i nie zaistniała sytuacja uzasadniająca stwierdzenie, że oskarżony był realnie pozbawiony obrony. Do kwestii tej odnosił się również Sąd I instancji nie uwzględniając wniosków o zmianę obrońcy (k.503, 711 akt sprawy). Zasadności tego stanowiska nie zmieniły argumenty wskazane przez oskarżonego w toku rozprawy odwoławczej. Na wstępie podkreślenia wymaga, że zgodnie z art.378 § 2 kpk tylko uzasadniony wniosek obrońcy lub oskarżonego może skutkować zwolnieniem obrońcy z urzędu z jego obowiązków. Obrońca oskarżonego w piśmie z 8 czerwca 2020r. (k.803 akt sprawy) zaprzeczył stanowisku oskarżonego aby nie kontaktował się z nim. Zadeklarował również, że jego aktywność procesowa miała na względzie interes oskarżonego, choć przyznał, że sam oskarżony oczekiwał od niego działań, które w ocenie obrońcy nie byłyby korzystne dla oskarżonego. Również udzielanie substytucji w ramach obrony jest również zgodne z obowiązującymi przepisami (art.25 ust. 3 prawa o adwokaturze) i jako takie nie stanowi uchybienia obowiązkowi obrończemu. Podkreślenia przy tym wymaga, że zarówno obrońca z urzędu jak i wyznaczeni przez niego substytucji podejmowali czynności obrończe, co wynika z treści protokołów rozprawy głównej (k.431v,

436, 438v - 440v, 441v, 541, 544, 548, 549v, 550 - 552v, 553, 554v, 675, 677 akt sprawy). Nadto w ramach obrony podejmowane były inne czynności procesowe w interesie oskarżonego: składane były zażalenia na stosowany wobec oskarżonego środek zapobiegawczy (k.66-69, 368-371, 461-464 akt sprawy), złożony został wniosek o uzasadnienie wyroku Sądu I instancji (k.695 akt sprawy), wniesiona została apelacja (k.740-744 akt sprawy) oraz wniosek dowodowy (k.750 akt sprawy), podejmowane były aktywności w toku rozprawy apelacyjnej (k.791, 813 akt sprawy). Sąd apelacyjny w niniejszym składzie wyraża pogląd, że istotą obrony, w tym również obrony z urzędu, nie jest wyłącznie spełnianie oczekiwań strony. obrońca jako profesjonalny jej reprezentant procesowy ma obowiązek podejmować czynności zgodne z interesem oskarżonego ale równocześnie, w jego ocenie, dla oskarżonego najkorzystniejsze. Takiego rodzaju obronę sprawował, jak wynika z akt sprawy, w szczególności wskazanej wyżej ich części, obrońca oskarżonego R. T.. Sąd odwoławczy podziela pogląd Sądu Najwyższego zaprezentowany w postanowieniu z 18.07.2013r. w sprawie III KK 51/13, że „Wniosek, o którym mowa w art. 378 § 2 k.p.k., może być skuteczny wtedy, gdy jest oparty na konkretnych poddających się weryfikacji podstawach. Sama deklaracja co do braku zaufania i wola korzystania z pomocy innego obrońcy z urzędu nie jest dostateczną przesłanką do zwolnienia dotychczasowego obrońcy z urzędu z jego obowiązków i wyznaczenia innego obrońcy, nawet gdy stanowiska oskarżonego i obrońcy w tej materii są zgodne”. W przedmiotowej sprawie podlegające weryfikacji podstawy wskazane przez oskarżonego nie znalazły potwierdzenia.

Wbrew twierdzeniom oskarżonego zawartym w piśmie zatytułowanym „Apelacja” (k.733 akt sprawy) nie doszło do naruszenia prawa oskarżonego do obrony również i poprzez to, że oskarżony był wydalany z sali rozpraw na czas przesłuchania części świadków. Postąpienie takie jest bowiem zgodne z treścią art.390 § 2 kpk. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z treścią tego przepisu, oskarżony może zostać wydalony z Sali rozpraw na czas przesłuchania świadka jeżeli jego obecność mogłaby oddziaływać krępująco na jego zeznania. Po powrocie na salę rozpraw oskarżony, zgodnie z treścią art.375 § 2 kpk, był informowany o przebiegu rozprawy w czasie jego nieobecności i miał możliwość złożenia wyjaśnień po odczytaniu zeznań świadków, z którego to prawa skorzystał (k.544v, 552, 555 akt sprawy). Na

<p>marginesie zatem jedynie wskazać należy, że sytuacja taka miała miejsce tylko przy przesłuchaniu świadków: A. B. (k.542v akt sprawy), E. S., T. S. (k.550 akt sprawy), A. P., I. P. i K. K. (k.552v akt sprawy). Nie miała natomiast miejsca przy przesłuchaniu świadków: J. K., S. T., P. S. (1), M. W., E. R. (k.434-441v akt sprawy), T. J. (k.548v akt sprawy). Nadużyciem ze strony oskarżonego jest zatem sugerowanie, że miało to miejsce w odniesieniu do wszystkich świadków.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.1.5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>0.1. Jak w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 23.07.2020r. w sprawie II AKa 80/20.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Nieuznanie za trafne zarzutów podniesionych w wywiedzionej apelacji.</p>	
<p>0.1.5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.1.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>0.0.1. Jak w pkt. I wyroku w sprawie II AKa 80/20</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Okoliczność ta wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.</p>	
<p>0.1.5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

0.1.5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.1.5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.1.5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Na mocy przepisów § 2, § 4 ust.1, § 17 ust.2 pkt.5 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu orzeczono o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV.	O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 kpk zwalniając od nich oskarżonego a jego wydatkami obciążył Skarb Państwa uznając, że w jego aktualnej sytuacji finansowej i w perspektywie odbycia orzeczonej kary pozbawienia wolności obciążanie go nimi stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość.

7. PODPISY

0.1.1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana